

UNIPOLÁRNÍ DYSTOPIE SCHWABOVA

DEVIANTA HARARIHO VS VELKÉ

EUROASIJSKÉ PARTNERSTVÍ

- CZ24 News | 26. června 2022

Když se podíváme na střet dvou paradigmat, stojí za to se zeptat, kterému z nich byste dali přednost při utváření života vašich dětí?

Během [rozhovoru na Světovém ekonomickém fóru v květnu 2022](#) se guru Velkého resetu **Yuval Noah Harari** podělil o svůj dystopický pohled na další fázi vývoje lidstva. Podle jeho hodnocení nebude hlavním problémem vládnoucí elity řídicí svět řešení války nebo hladu, ale spíše řízení nově vznikající „**nové globální neužitečné třídy**„.

Harari ve svých poznámkách prorokoval nastupující porevoluční věk způsobený „**technologickým pokrokem**“, jenž použil názory jejichž průkopníkem byl již v roce 1962 [Aldous Huxley](#), když řekl:

Myslím, že největší otázkou možná v ekonomice a politice příštích desetiletí bude, co si počít se všemi těmi zbytečnými lidmi? Problémem je spíše nuda a to, co s nimi dělat a jak najdou nějaký smysl života, když jsou v podstatě bezvýznamní, bezcenní? Můj nejlepší odhad je v současné době kombinace drog a počítačových her jako řešení pro většinu. Už se to děje. Myslím, že jakmile jste jednou zbyteční, nemáte již žádnou sílu.

Úvahy misantropického poradce **Klausa Schwaba** jsou bohužel názory, které se z okraje dystopických sci-fi románů před několika desetiletími přesunuly do **hlavního proudu 21. století**. V naší zmatené době prosazují „odborní“ transhumanisté jako **Harari** názor, že technologický růst sám o sobě způsobuje „**zbytečné jedlíky**„, a nikoli toleranci parazitické oligarchické třídy, která byla kdysi, před několika generacemi, lépe chápána jako jádro neudů lidstva.

Tam, kde byl kdysi technologický pokrok chápán jako osvobozující proces, jenž přináší plody duševní práce (alias: vědu a techniku) do služeb potřeb lidstva s efektem osvobození lidstva od života jako dobytek na panské plantáži, transhumanisté obrátili filozofii technologického pokroku naruby.

Uzavřený systém náboženství transhumanismu

Tato nová bizarní filozofie tvrdí, že jsme se mýlili, když jsme považovali technologii za důsledek zkoumání objektivního vesmíru myslí a využití objevů ke zlepšení našeho subjektivního života. Popírá také, že „mysl“ je něco víc než souhrn neživých atomů tvořících fyzický mozek.

Naopak „nová moudrost“, která se objevila v důsledku kybernetické revoluce v 60. letech 20. století, tvrdila, že technologie roste vlastním životem a samá působí jako syntetický a deterministický „elan vital“ bez ohledu na lidské myšlení nebo svobodnou vůli.

Harari to výslovně [uvedl slovy](#):

Pokud máte dostatek dat a výpočetního výkonu, můžete lidem rozumět lépe, než oni sami sobě, a pak s nimi můžete manipulovat způsobem, který byl dříve nemožný, a v takové

situaci přestávají fungovat staré demokratické systémy. V této nové éře, kdy jsou lidé nyní hackovatelnými zvířaty, musíme demokracii vynalézt znovu. Celá ta představa, že lidé mají nějakou tu ‚duši‘ nebo ‚ducha‘ a mají svobodnou vůli... ta skončila.

Po vzoru teorií Marshalla **McCluhana**, sira Juliana **Huxleyho**, zakladatele kybernetiky Norberta **Wienera**, jezuitského transhumanisty Pierra **Teilharda de Chardin** a Chardinova intelektuálního dědice **Raye Kurzweila** hlásali tito noví kněží čtvrté průmyslové revoluce lidstvu nové evangelium. **Harari** jako vůdčí osobnost projektu **WEF Great Narrative Project** popsal toto nové evangelium slovy:

V Bibli nemáme žádnou odpověď na otázku, co dělat, až lidé přestanou být pro ekonomiku užiteční. Potřebujete zcela nové ideologie, zcela nová náboženství a ta se pravděpodobně objeví v křemíkovém údolí, ne na Blízkém východě. A pravděpodobně budou lidem dávat vize založené na technologii. Všechno, co slibovala stará náboženství: Štěstí a spravedlnost, a dokonce i věčný život, ale TADY NA ZEMI s pomocí technologie, a ne po smrti s pomocí nějaké nadpřirozené bytosti.

Poté, co **Harari** nahradil **Boha** technokraty ze **Silicon Valley**, je jistě prodáván jako „**Mojžíš**“ nového posthumánního věku, který chtějí jeho vlastní páni uvést do světa.

Toto syntetické náboženství má **neodarwinistický** charakter a jeho základem je několik posvátných předpokladů. Jedním z těchto předpokladů je, že zcela náhodné stochastické (a tedy ze své podstaty nepoznatelné) procesy v malém měřítku definují zastřešující tendenci technologií neúprosně růst směrem ke stále větším stavům jevu označovaného jako „složitost“ (tj. zvýšené množství a rychlost přenosu interakcí částí systému v prostoru a čase).

Namísto toho, aby předpokládali, že **morální směr** utváří tok vzestupné evoluce, jak předpokládaly předchozí generace myslitelů před kultem kybernetiky, tito noví reformátoři rychle tvrdili, že žádné takové pošetilé pojmy „lepší“ nebo „horší“ nemají vůbec žádný význam. Tento samozvaný Uber menschen uznal, že morálka, stejně jako Bůh, vlastenectví, duše nebo svoboda, jsou abstraktní pojmy vytvořené lidmi, které nemají žádnou ontologickou existenci v mechanistickém, chladném a nakonec bezúčelném vesmíru, v němž se předpokládá, že existujeme.

Navzdory nahodilosti stochastického chování, o němž se předpokládá, že „organizuje“ všechny zdánlivě uspořádané systémy, tito velekněží pevně věří v deterministický rigidní soubor „zákonů“, které utvářejí náš stále složitější vztah k technologii. Tvrdí například, že lidé jsou předurčení k tomu, aby s každým zdánlivým technologickým pokrokem utrpěli nezvratnou ztrátu duševních schopností druhu, přičemž umělá inteligence nevyhnutelně nahradí zastaralé organické formy života tak, jako savci nahradili dinosaury.

Harari k tomuto bodu uvedl:

Lidé mají pouze dvě základní schopnosti – fyzické a kognitivní. Když nás stroje nahradily ve fyzických schopnostech, přešli jsme na práci, která vyžaduje kognitivní schopnosti. ... Pokud se umělá inteligence stane lepší než my v této oblasti, neexistuje žádná třetí oblast, kam by se lidé mohli přesunout.

Stejně jako všichni transhumanisté **Harari** předpokládá, že tyto „**hacknutelné mysli**“ zbavené duše

nebo účelu jsou pouhým důsledkem celkového chemického a elektrického chování atomů obsažených v mozku, a proto [když odpovídá](#), že tito lidé (z čehož sám sebe vždy zajímavě vylučuje) nemají jiný účel než být „šťastní“ díky novému syntetickému náboženství, odkazuje pouze na drogy a videohry, které stimulují chemické impulsy, jež definuje jako „příčinu“ štěstí.

Představa štěstí způsobeného nemateriálními podněty, jako je radost z objevování, radost z učení a radost z vytváření něčeho nového a pravdivého, nehraje v chladném kalkulu těchto lidí, kteří se chtějí stát nesmrtelnými stroji, žádnou roli.

Zajímavé je, že jde o psychobiologický projev geopolitické doktríny hobbesovského myšlení s nulovým součtem, které vyžaduje, aby všechny „celky“ byly považovány pouze za součet částí, které je tvoří. Přívrženci obou filozofií předpokládají, že jakýkoli hmotný systém, který existuje v daném „ted“, je vším, co kdy může existovat, protože existence tvůrčí změny nebo univerzálních principů je popírána jako nárok na existenci.

Taková ubohá mysl je nucena předpokládat, že [2. termodynamický zákon \(známý také jako entropie\) je jediným dominantním zákonem, který utváří veškeré změny v každém uzavřeném systému](#), kterému se snaží porozumět, od biosféry přes mozek až po ekonomiku a celý vesmír, přičemž ignoruje všechny důkazy o tvůrčí změně, designu a účelu zabudovaném do celé struktury časoprostoru.

Transhumanisté vs. humanisté

Již jsme si všimli, že transhumanističtí kněží hlásají, že síly lidské mysli se s každým dalším posunem „technologie“ nenávratně snižují.[1]

Samozřejmě, aby taková absurdní teze obstála, je také nutné, aby do takových úvah byly vnášeny pouze „informační“ technologie, jinak hrozí nebezpečí, že lidé uznají, že vyšší produktivní technologie vlastně osvobozují člověka od opakovaného manuálního života a uvolňují jeho schopnosti tvořivého rozumu, kterému dvanáctihodinové dny hrubé práce nikdy nedovolily rozkvést.

Když se do této rovnice zapojí technologie, které se týkají zvýšené produktivní síly lidstva (jako například stále účinnější zdroje energie, které umožňují větší akční sílu na obyvatele a kilometr čtvereční, jak je nastíněno v pěti desetiletích [spisů zesnulého amerického ekonoma Lyndona LaRouche](#)), pak se rozpadá i argument, který tvrdí, že „bezvýznamnost lidstva roste přímo úměrně se zdokonalováním technologií“.

Když navíc připustíme, že definice vědy a techniky se oprávněně rozšíří i na oblast politiky a morálního práva, argumentace se ještě více rozpadne.

Ať už jste to totiž věděli, nebo ne, formy vlády a systémy politické ekonomie jsou ve skutečnosti formami technologie s různými návrhy a modely vytvořenými s objektivními cíli, které jsou nebo nejsou dosaženy v závislosti na moudrosti nebo hlouposti tvůrců zákonů a ústav. Na rozdíl od běžných konstrukcí strojů, které pobeží podle čistě deterministické mechaniky fyziky nezávisle na svobodné vůli, stroj vlády se utváří a je zase utvářen záměrným uplatňováním lidských myšlenek v rytmu tance subjektivních a objektivních jevů.

Jaká existují měřítká pro posuzování „lepších“ či „horších“ forem vládních technologií? Pro zodpovězení této otázky je užitečné naslouchat moudrým slovům velkého německého „básníka svobody“ Friedricha Schillera, který v roce 1791 napsal ve své knize Zákonodárství Lykúrgovy Sparty versus Solónovy Athény“:

Obecně můžeme stanovit pravidlo pro posuzování politických institucí, že jsou dobré a chvályhodné jen do té míry, do jaké přivádějí k rozkvětu všechny síly vlastní lidem, do jaké podporují kulturní pokrok nebo mu alespoň nebrání. Toto pravidlo platí pro náboženské zákony stejně jako pro politické. Obojí je zavrženíhodné, pokud omezuje sílu lidské mysli, pokud jí vnucuje jakoukoli stagnaci. Například zákon, jenž se v určité době zdál být nejvhodnější, takový zákon mohl být útokem proti lidstvu a chvályhodné úmysly jakéhokoli druhu jej tedy nebyly schopny ospravedlnit. Byl by bezprostředně namířen proti nejvyššímu Dobru, proti nejvyššímu účelu společnosti.

Velký vědec, vynálezce a státník [Benjamin Franklin](#) v mnoha svých esejích vysvětloval světu, že vláda není „vědou o kontrole“ nebo „vědou o stabilitě“, jak si mnozí z elity jeho doby i té naší přejí. Franklin a další přední vědci-státníci napříč dějinami věřili, že vládu samotnou je lépe chápat jako aplikovanou technologii, která rozvíjí „vědu o štěstí“, jejíž praktické vyjádření, stejně jako každé technologické vyjádření vědeckých konceptů, je obdařeno zárodky vlastního sebezdokonalování vtělenými do návrhu. Odtud pochází geniální koncepce amerických zakládacích dokumentů z let 1776 a 1787, které zavedly jako princip fungování systém založený na pojmu neustálého sebezdokonalování zdánlivě rozporuplnou formulaci „dokonalejší unie“ (logik by namítl, že tato konstrukce je absurdní, protože něco je buď dokonalé/statické, nebo lepší/měnicí se, ale nemůže být obojí). Franklin a jeho spojenci byli naštěstí vědci, a nikoli logici, a tak to věděli lépe.

Tato nová forma vlády „**z lidu, lidem a pro lid**“ se nikdy neměla stát pevnou, vykrystalizovanou nebo statickou mašinérií v jakémkoli bodě, neboť v těch dobách bylo lépe pochopitelné, že pokud by byla zavedena takováto stagnace způsobující, že formální struktury udusí tvůrčího ducha, který uvedl zmíněný zákon v život, pak by tato pošetilá společnost byla odsouzena k úpadku, otupělosti a absolutní tyranii.

Samozřejmě, že společnost byla odsouzena k zániku, pokud by se taková korupce udržela příliš dlouho, a proto Franklin a další autoři Deklarace nezávislosti napsali, že „kdykoli se jakákoli forma vlády stane škodlivou pro tyto cíle, je právem lidu ji změnit nebo zrušit a ustanovit novou vládu, která bude založena na takových principech a uspořádána v takové formě, jaká se jim bude zdát nejpravděpodobnější pro jejich bezpečnost a štěstí.“

Zapomenuté americké antimalthusiánské dědictví

Tuto zásadu sebezdokonalování ve vědě, technice i státnictví brilantně vyslovil ekonomický poradce Abrahama Lincolna Henry C. Carey (1793-1879), který vyvrátil pochmurnou vědu ekonomů britské Východoindické společnosti J. S. Milla a Davida Ricarda, jenž prosazovali pseudovědecký „zákon klesajících výnosů“. Tento údajný „zákon“ předpokládal deterministické znehodnocování půdy v průběhu času, kdy se zvyšovala renta podle „zákona vykořisťování“ neschopných „schopnějšími“.

Teorie uzavřeného systému, které prosazovali všichni britští imperiální ekonomové, byly nejen základem, na němž Marx a Engels vytvořili svou teorii „třídního boje“ (přičemž zcela ignorovali existenci protiimperální ekonomické školy, která tehdy působila v USA), ale byly také [základem neomalthusiánské obrody Římského klubu v roce 1968](#), kdy byly počítačové modely použity k ospravedlnění údajně „pevně stanovených limitů růstu lidstva“. Tyto modely byly začleněny do Světového ekonomického fóra [během akce v roce 1973, kdy byl vytvořen „Davoský manifest“](#), v němž byly nastíněny Schwabovy představy o „kapitalismu zainteresovaných stran“.

Henry C. Carey ve svém díle [Jednota práva \(vydaném v roce 1872\)](#) [2] prokázal nejen to, že technologický pokrok způsobuje, že neproduktivní půda se postupem času stává produktivnější, ale také dokázal, že síla k udržení života se zvyšuje, nikoliv snižuje s rostoucími výnosy pro všechny

strany v systému vzájemné spolupráce s nenulovým součtem.

Carey se zaměřil na jednoduchý poměr lidské mentality a síly přírody jako vzájemné interakce v čase. V této souhře takzvaných „subjektivních“ sil mysli a „objektivních“ sil přírodních zákonů byla pevně stanovena soudržnost mezi lidstvem a objevenými zákony stvoření. Carey o této souhře říká:

Čím dokonalejší je tato schopnost [sebeřízení], tím větší je tendence k většímu ovládnutí mysli hmotou; ubohý otrok přírody postupně ustupuje pánu přírody, v němž pocit odpovědnosti vůči rodině, vlasti, Stvořiteli i sobě samému roste s růstem schopnosti řídit a usměrňovat obrovské a rozmanité síly, které jsou mu dány na povel.

Od roku 1787 až do vraždy Johna F. Kennedyho [v roce 1963](#) byl obecný trend vývoje konkrétně americké společnosti a západního světa v širším slova smyslu vsutku bouřlivý a často sebedestruktivní, což bylo do značné míry způsobeno podvrtnou rukou operací hlubokého státu s centrem v Londýně, který působil po celém světě.

Navzdory těmto turbulencím však pořád převládala obecná etika založená na lásce k technickému pokroku, Bohu, národu, pravdě a rodině a většinou byla normou tendence každé generace žít v lepším světě, než jaký po sobě zanechaly generace předchozí. V rámci tohoto hodnotového systému se obecně chápalo, že morální, vědecké a politické cíle druhu jsou spojeny do jediné tapisérie sebezdokonalování a svobody.

V projevu k Národní akademii věd 22. října 1963 si prezident Kennedy vzal na mušku hnílobu ideologů uzavřeného systému, kteří se tehdy začali chytat pák v politice a kultuře, a řekl

Malthus již před půldruhým stoletím tvrdil, že člověk se spotřebováním všech svých dostupných zdrojů navždy dostane na hranici obživy, čímž odsoudí lidstvo k nekonečné budoucnosti bídy a chudoby. Nyní můžeme začít doufat a věřím, že i vědět, že Malthus nevyjadřoval přírodní zákon, ale pouze omezení tehdejší vědecké a sociální moudrosti.

O sto let dříve Henry C. Carey také napadl Malthuse jménem, když řekl:

Ze všech výmyslů k potlačení veškerého křesťanského citění a k rozvoji sebeklamu, které svět dosud poznal, si žádný nemůže nárokovat tak vysoké postavení jako ten, který byl a stále je přisuzován malthusiánskému zákonu o populaci.

Navzdory hlasitému křiku malthusiánů a eugeniků, kteří tvrdí opak, materiální fakta o vztahu člověka k přírodě za posledních několik tisíc let podporují myšlenky Franklina, Careyho a Kennedyho.

Pokaždé, když byly lidem poskytnuty patřičné politické svobody a ekonomické příležitosti, lidstvo zvýšilo nejen svou „nosnost“ způsobem, jakým to nedokázal žádný jiný živočišný druh, a to vzestupem z jedné miliardy duší v roce 1800 na dnešních téměř 8 miliard, ale také skokem z průměrného věku dožití 40 let v roce 1800 (v USA) na dnešních 78 let. Mezitím produktivita na obyvatele měla tendenci růst spolu s politickou emancipací ([alespoň do ekonomického finančního převratu v roce 1971](#), pokud jde o transatlantickou společnost).

Eurasie a obrana přirozeného práva

Zatímco soudržnost s přirozeným právem (vědeckým i morálním) byla v západním světě v posledním půlstoletí vytlačena a ustoupila novému transhumanistickému, neoeugenickému pseudonáboženství, které je základem unipolárního řádu založeného na pravidlech, pochodeň převzali přední státníci v Eurasii, kteří se rozhodli vzdorovat trendu směřujícímu k neofeudální dystopii.

Prezident Putin ve svém [hlavním projevu](#) na XXV. petrohradském mezinárodním ekonomickém fóru 17. července popsal svou koncepci technologického růstu, průmyslového zdokonalování a multipolarity následujícími slovy:

Technologický rozvoj je průřezovou oblastí, která bude určovat současné desetiletí a celé 21. století. Na nadcházejícím zasedání Rady pro strategický rozvoj podrobně přezkoumáme naše přístupy k budování průkopnické ekonomiky založené na technologiích – technoekonomiky. Je toho mnoho, o čem můžeme diskutovat. Především je třeba učinit mnoho manažerských rozhodnutí v oblasti technického vzdělávání a přenosu výzkumu do reálné ekonomiky a zajištění finančních zdrojů pro rychle rostoucí high-tech firmy.

Změny v globální ekonomice, financích a mezinárodních vztazích se odehrávají stále rychleji a ve stále větším měřítku. Stále zřetelněji se projevuje tendence k multipolárnímu modelu růstu namísto globalizace. Budování a utváření nového světového řádu samozřejmě není snadný úkol. Budeme muset čelit mnoha výzvám, rizikům a faktorům, které dnes můžeme jen stěží odhadnout nebo předvídat.

Přesto je zřejmé, že je na silných suverénních státech, tedy těch, které se neřídí trajektorií vnucenou ostatními, aby stanovily pravidla, jimiž se bude nový světový řád řídit. Pouze silné a suverénní státy mohou mít v tomto vznikajícím světovém řádu své slovo. V opačném případě jsou odsouzeny k tomu, aby se staly nebo zůstaly koloniemi zbavenými jakýchkoli práv.

Srovnajte tyto koncepty s chmurným pohledem Harariho a jeho transhumanistických patronů, kteří jsou zbožně oddáni unipolárnímu řádu stagnace a konci dějin, když Harari popisuje roli technologie při vytváření nové „porevoluční“ globální neužitečné třídy navždy pod nadvládou vznikající „vysoké kasty“ davoských elit se zlatými límečky:

Vysoká kasta, která ovládá nové technologie, nebude vykořisťovat chudé. Jen je nebudou potřebovat. A vzbouřit se proti nepotřebnosti je mnohem těžší než proti vykořisťování.

Vzhledem k tomu, že technologie učinila většinu lidstva zbytečnou a vznikající nová forma technetronické unipolární vlády učiní veškerý revoluční potenciál zastaralým, vyvstává v Harariho mysli otázka, co se bude dělat s nákazou zbytečných požíračů rozšířenou po celé zeměkouli? Harari zde kráčí ve stopách, jejichž průkopníkem byl již dříve [jeho sprízněná duše Aldous Huxley](#) během své nechvalně proslulé přednášky „[Ultimate Revolution](#)“ na Berkley College v roce 1962, a poukazuje na důležitou roli, kterou budou hrát drogy a videohry:

Myslím, že největší otázkou v ekonomice a politice v příštích desetiletích bude ,co dělat se všemi těmi zbytečnými lidmi?’. Nemyslím si, že na to máme ekonomický model...

problémem je spíše nuda a co s nimi dělat a jak najdou nějaký smysl života, když jsou v podstatě bezvýznamní, bezcenní? Můj nejlepší odhad v současné době je kombinace drog a počítačových her.

Při pohledu na dvě diametrálně odlišná paradigmata, která se vzájemně liší v otázce operačního systému, jenž bude určovat roli technologie, ekonomiky, diplomacie, vědy a průmyslového pokroku v 21. století a v dalších letech, stojí za to se zeptat, kterému z nich byste dali přednost při určování života vašich dětí?

Poznámky:

[1] Jeden z často uváděných příkladů tvrdí, že v okamžiku, kdy byla vynalezena technologie psaného slova, se snížily nároky na kultivaci paměťových schopností. Pokud to rozšíříme, můžeme se setkat s citacemi nahrazení dlouhého ručního přepisování knih v kláštorech s příchodem Gutenbergova tiskařského stroje, který snížil ocenění estetiky a hodnoty slov, protože knihy se staly dostupnějšími a gramotnost vzrostla.

[2] Celý název: „Jednota práva, jak se projevuje ve vztazích fyzikální, sociální, duševní a morální vědy“.

Autor: Matthew

ZDROJ: [1](#) / [2](#)

Překlad: Nekorektní TOP-CZ